

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509¹

ไชยา เจริญยิ่ง²

สถานบริการ ตามความหมายของพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานแล้ว ซึ่งหมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้า ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สถานเดินรา ร้าง หรือรองเง็ง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหญิงพาดเนอรับบริการ สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชาหรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีหญิงบำเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า หรือโดยมีที่สำหรับพักผ่อน หลับนอน หรือมีบริการนวด ให้แก่ลูกค้า สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง สถานบริการจัดเป็นธุรกิจบริการประเภทหนึ่ง ซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นสถานที่พักผ่อน หย่อนใจ และสังสรรค์หลังจากการทำงานประจำที่มีความเครียดและเหน็ดเหนื่อย แต่กลับพบว่าสถานบริการมีการแข่งขันกันสูงก่อให้เกิดการเสนอบริการที่หลากหลายมากขึ้น เนื่องจากสังคมไทยถูกครอบงำด้วยวัตถุนิยม และบริโภคนิยมจากโลกตะวันตก จึงทำให้ผู้คนในสังคมแสวงหาและไล่ล่าความต้องการด้านวัตถุเพิ่มขึ้นเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการ โดยคำนึงถึงศีลธรรม คุณธรรม และความถูกต้องทางด้านกฎหมายน้อยลง การให้บริการบางประเภทขัดต่อขนบธรรมเนียม และศีลธรรมอันดีงามของประเทศไทย พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 จึงตราขึ้นเพื่อควบคุมการประกอบกิจการสถานบริการเพื่อบังคับใช้และมีการแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบันมากที่สุด

แม้ว่ากระทรวงมหาดไทยจะมีการบังคับใช้กฎหมายกับสถานบริการและสถานประกอบการต่าง ๆ อย่างเคร่งครัดและต่อเนื่องมาโดยตลอด รวมทั้งได้บูรณาการความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการแก้ไขปัญหาในพื้นที่ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นจากสถานบริการหรือสถานประกอบการที่มีลักษณะคล้ายสถานบริการก็ยังไม่หมดไป เนื่องจากรูปแบบการให้บริการของสถานบริการและสถานประกอบการเหล่านี้ มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเพื่อหลีกเลี่ยงการควบคุมจากกฎหมายหรือนโยบายที่ออกมา แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 จะมีการแก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันมากที่สุด แต่กลับพบว่าในปัจจุบันก็ยังคงเกิดปัญหาหลายประการ จึงกลายเป็นที่เป็นช่องโหว่ให้เกิดการกระทำความผิดของพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ประกอบธุรกิจสถานบริการและผู้บังคับใช้กฎหมายเอง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์เรืองยศ แสนภักดี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์สุเมธ จานประดับ และรองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

1. ปัญหาเกี่ยวกับความหมายของ “สถานบริการ”

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมหลายฉบับ เนื่องจากให้เป็นไปตามยุคตามสมัยมากที่สุด ซึ่งฉบับล่าสุด ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2548 ได้นิยามคำว่า “สถานบริการ” ไว้ในมาตรา 3 โดยมีการแบ่งประเภทของสถานบริการออกเป็นประเภทต่างๆ ทั้งนี้ พบว่ามาตาดังกล่าวยังคงไม่สามารถตีความตามตัวบทกฎหมายให้ครอบคลุมถึงสถานบริการรูปแบบใหม่ๆ และกิจการที่มีลักษณะคล้ายกับสถานบริการได้ อย่างเช่น สปา แพเธค ร้านนวด ร้านจำหน่ายสุราที่มีการแสดงดนตรี ลานเบียร์ ร้านข้าวต้มไฮเทค เทศกาลคอนเสิร์ต ซึ่งสถานบริการเหล่านี้ไม่เข้าข่ายเป็นสถานบริการ จึงก่อให้เกิดปัญหาการควบคุมโดยรัฐส่งผลกระทบต่อการบังคับใช้กฎหมาย และก่อให้เกิดช่องว่างทางกฎหมายที่ผู้ประกอบการจะใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกควบคุมภายใต้กฎหมาย เนื่องจากความไม่ชัดเจนของคำนิยาม จึงทำให้ขึ้นอยู่กับการตีความของเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายว่าจะตีความให้เป็นอย่างไร ดังกรณีแพเธคเคลื่อนที่ในจังหวัดกาญจนบุรี ที่มีการบริการปิดเพลงให้นักท่องเที่ยวได้เต้นและมีอาหาร สุราหรือเครื่องดื่มอื่น ๆ ให้บริการ แต่ไม่มีสถานที่แน่นอนจึงไม่ถือเป็นสถานบริการมาตรา 3 โดยความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาก็ไม่ต้องขออนุญาตเป็นสถานบริการและไม่ต้องถูกควบคุมตามกฎหมายสถานบริการ ด้วยปัญหาดังกล่าวนี้นี้ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการควบคุมกิจการที่มีลักษณะการดำเนินงานที่อาจส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม

2. ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการออกใบอนุญาต

พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 3 แบ่งออกเป็น 2 ความหมาย คือ ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลสำหรับกรุงเทพมหานคร และ ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับในจังหวัดอื่น โดยตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ตามมาตรา 4 ในการออกใบอนุญาตให้จัดตั้งสถานบริการซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการขออนุญาตที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรานี้ ทั้งนี้ ตามกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาตและการดำเนินกิจการสถานบริการพ.ศ. 2549 ข้อ 2 กำหนดให้ยื่นคำขออนุญาตตั้งสถานบริการได้ ณ ที่ที่ตั้งสถานบริการ แต่การพิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการนั้นเป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่เพียงบุคคลเดียว ซึ่งเป็นคำสั่งเด็ดขาดในการใช้อำนาจอนุมัติอนุญาตให้จัดตั้งสถานบริการ ส่วนในกรณีเพิกถอนใบอนุญาต ซึ่งเป็นไปตามมาตรา 21 ก็ให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่โดยการดำเนินการโดยไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจไม่ต่ออายุใบอนุญาต หรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ โดยให้คำนึงถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด ด้วยการให้อำนาจหน้าที่ทั้งในการออกใบอนุญาตและการเพิกถอนใบอนุญาตจัดตั้งสถานบริการนั้นเป็นหน้าที่ของบุคคลเพียงบุคคลเดียวในการใช้อำนาจประกอบกับ การใช้ดุลพินิจตัดสินใจ จึงเป็นข้อก้ำกั้นในการใช้อำนาจนี้ได้ซึ่งส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือในการได้มาซึ่งใบอนุญาต

3. ปัญหาเกี่ยวกับการขออนุญาตจัดตั้งสถานบริการ กรณีถูกเพิกถอนใบอนุญาตซึ่งคำสั่งเป็นที่สุดแล้ว

สำหรับการขออนุญาตจัดตั้งสถานบริการ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตไว้ในมาตรา 6 ซึ่งไม่ได้กำหนดว่าผู้ที่เคยโดนเพิกถอนใบอนุญาตแล้วจะไม่สามารถกลับมาขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานบริการได้ ระบุไว้เพียงว่าผู้ประกอบกิจการสถานบริการที่ฝ่าฝืนหรือกระทำความผิดตามพระราช-บัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และคำสั่งคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) จะไม่สามารถขออนุญาตจัดตั้งสถานบริการได้ แต่ไม่ได้มีการบัญญัติไว้ในสำหรับผู้ที่ทำให้การช่วยเหลือให้ผู้ประกอบกิจการหรือผู้ใดผู้หนึ่งห้ามจัดตั้งสถานบริการไว้โดยเฉพาะ ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถมีอำนาจในการพักใบอนุญาตได้ไม่เกินครั้งละ 60 วัน ตามมาตรา 22 ระบุไว้ว่า “ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการในกรุงเทพมหานครมีสิทธิอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมตำรวจ ในจังหวัดอื่นผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงมหาดไทย การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการสั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนการอนุญาต คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจหรือปลัดกระทรวงมหาดไทยแล้วแต่กรณีให้เป็นที่สุด” แม้ว่าการการสั่งพักเพิกถอนใบอนุญาตจะเป็นที่สุดแล้ว แต่ตามที่ได้อ้างไว้ตอนต้นว่าในกรณีของคุณสมบัติไม่ได้มีการบัญญัติไว้ว่าผู้ที่เคยโดนเพิกถอนใบอนุญาตแล้วจะไม่สามารถกลับมาขอใบอนุญาตจัดตั้งใหม่ได้ ซึ่งอาจเป็นช่องโหว่ให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับมาขอใบอนุญาตใหม่ได้ ดังนั้น หากมีการแต่งตั้งบุคคลที่จะเข้ามาเป็นคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มาจากคณะกรรมการเลือกตั้งโดยตรงก็จะทำให้เกิดความสุจริต โปร่งใส และเป็นธรรมในการเลือกตั้งได้มากกว่า เนื่องจากเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดว่าต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างสุจริตและเที่ยงธรรม เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือในการเลือกตั้งมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์และหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

4. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษแก่เจ้าของผู้ประกอบการ กรณีมีการค้าประเวณี

การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ได้รับการยอมรับในสังคมทั่วโลกอย่างอาชีพหนึ่งที่บุคคลทั่วไปสามารถประกอบได้ในช่วงแรก แต่ต่อมาเริ่มเกิดการควบคุมประเวณีขึ้น ทำให้การค้าประเวณีกลายเป็นสิ่งต้องห้าม และทำให้เกิดการออกกฎหมายกำหนดให้การค้าประเวณีเป็นการกระทำความผิดอาญาบางประการ ประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน แม้จะมีกฎหมายป้องกันและปราบปรามอย่างชัดเจนแต่ก็ยังพบว่าการลักลอบค้าประเวณีกันอยู่ทั่วไป ทั้งที่เป็นการค้าประเวณีด้วยตัวเอง ผ่านช่องทางออนไลน์ ผ่านแอปพลิเคชันต่าง ๆ และมีการแฝงตัวอยู่ภายใต้ธุรกิจอื่น ซึ่งพบมากในสถานบริการทั่วไป ไม่ว่าจะเป็น ผับบาร์ อับ อบ นวด ร้านคาราโอเกะ และอื่น ๆ ทั้งการบัญญัติให้ทั้งผู้ขายและผู้ซื้อบริการทางเพศมีความผิดตามกฎหมายพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 โดยมาตรา 5 ได้กำหนดโทษแก่ผู้ชักชวน ดึงดูดผู้ค้าโดยระวางโทษปรับไว้ไม่เกินหนึ่งพันบาท ซึ่งเป็นอัตราโทษที่น้อยเกินไปสำหรับความผิดในมาตรานี้ เพราะจำนวนเงินค่าปรับที่น้อย จึงทำให้ผู้ค้าประเวณียอมที่จะเสียค่าปรับแล้วกลับมาทำงานต่อได้ตามปกติ

แม้ว่ากฎหมายกำหนดห้ามเจ้าของสถานบริการดำเนินการขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และมีบทลงโทษเจ้าของสถานบริการไว้เฉพาะในกรณีที่ยินยอม ปลดปล่อย ละเลยให้มีการกระทำความผิดในสถานบริการ แต่กฎหมายไม่ได้บัญญัติถึงเรื่องการค้าประเวณีในสถานบริการเลย คงมีแต่บทกำหนดโทษในเรื่องดำเนินการสถานบริการผิดประเภทตามมาตรา 26 ซึ่งระวางโทษจำคุก หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับเท่านั้น และในกรณีฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม พ.ร.บ.นี้ ตามมาตรา 27 ต้องระวางโทษปรับ และในมาตรา 28 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่นบาท แต่เมื่อเทียบกับหลักกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศหนึ่งที่จัดอยู่ในกลุ่มของประเทศที่มีการห้ามค้าประเวณี พบว่าประเทศสหรัฐอเมริกามีบทบัญญัติกำหนดความผิดทางอาญาไว้อย่างชัดเจน โดยบัญญัติโทษแก่ผู้ค้าประเวณีหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในธุรกิจการค้าประเวณี ว่า ผู้ค้าประเวณี พ่อเล้า แม่เล้า สถานกิจการค้าประเวณี ดำเนินกิจการค้าประเวณีนอกเขตที่ห่างกับฐานที่ตั้งของกองทัพบกทหารตามที่กองทัพบกทหารอากาศและทหารเรือได้กำหนดไว้ หากฝ่าฝืนต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปีและหรือปรับ และ ห้ามบุคคลใด โดยเจตนา ชักชวน หลอกลวง ชูเชื้อ บังคับให้ บุคคลอื่นเดินทางระหว่างมลรัฐ ภายในเขตแดนของสหรัฐอเมริกา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บุคคลนั้น เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 20 ปีและหรือปรับ จึงเปรียบได้ว่าสถานบริการ คือจุดเริ่มต้นของการเตรียมการให้ผู้กระทำความผิดสามารถกระทำความผิดสำเร็จได้ เมื่อพิจารณาถึงบทกำหนดโทษตามมาตรา 26 มาตรา 27 และมาตรา 28 กลับต้องระวางโทษดังกล่าวน้อยเกินไป หากเทียบกับความเสียหายอันเกิดมาจากการค้าประเวณี เพราะผู้ประกอบการอาศัยช่องทางการค้าในเรื่องของการหา เพื่อให้ได้มาซึ่งผลกำไรจากการค้าประเวณี ซึ่งนั่นหมายความว่ารวมถึงการค้ำมนุษย์ข้ามชาติด้วย ด้วยเรื่องของการกำหนดโทษที่น้อยเกินไปนั้น จึงกลายเป็นประเด็นที่สำคัญที่ส่งผลให้เกิดการค้าประเวณีในสถานบริการยังคงมีอยู่ในสังคมไทยซึ่งสะท้อนถึงการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่หะหลวมในการบังคับใช้กฎหมายสถานบริการประกอบกับทัศนคติของผู้มีอำนาจผู้บังคับใช้กฎหมายที่มุ่งเน้นเอาผิดและจับกุมผู้ค้าประเวณีมาลงโทษมากกว่าผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี หรือเพราะว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจใช้ช่องทางกฎหมายเพื่อเรียกหรือรับสินบนจากผู้ประกอบกิจการค้าประเวณีอันแตกต่างไปกับการไม่ดำเนินคดีกับเจ้าของสถานบริการนั้น จนทำให้เกิดการปล่อยปละละเลยละเว้นปฏิบัติ เพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว จึงเป็นเหตุให้ธุรกิจสถานบริการใช้ช่องว่างของกฎหมายเพื่อกระทำความผิด

จากปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่งปัญหาเกี่ยวกับความหมายของ “สถานบริการ”

เห็นควรเพิ่มเติม วรรคสอง ของมาตรา 3 เป็น

“ตามความในวรรคหนึ่ง นี้ ให้หมายความรวมถึง แพ หรือสถานบริการอื่น ๆ ที่มีลักษณะเคลื่อนที่ เพื่อประกอบธุรกิจทางการค้าโดยหวังประโยชน์ในทางการค้า”

ประเด็นปัญหาที่สองปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการออกใบอนุญาต

แก้ไขมาตรา 4 วรรคหนึ่ง เป็น

“ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยความเห็นชอบจากคณะกรรมการในการพิจารณาอนุญาต”

แก้ไขเป็น มาตรา 21 วรรคหนึ่ง เป็น

“ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการขาดคุณสมบัติ หรือเมื่อสถานบริการใดดำเนินการจัดการต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการมั่วสุมเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ หรือดำเนินการโดยไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ โดยความเห็นชอบจากคณะกรรมการในการพิจารณาอนุญาต มีอำนาจไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ โดยให้คำนึงถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด”

ทั้งนี้ ให้เพิ่มนิยามไว้ในมาตรา 3 ความว่า “คณะกรรมการ” หมายถึง “ผู้ซึ่งมีหน้าที่ในการพิจารณากลับกรองเพื่อออกใบอนุญาต และเพิกถอนใบอนุญาต และคำสั่งอื่น ๆ ที่มีอำนาจเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้”

และให้เพิ่มมาตรา 4/1 “คณะกรรมการ ประกอบด้วย”

(1) รองผู้ว่าราชการจังหวัดที่ผู้ว่ามอบหมาย	เป็นประธาน
(2) นายอำเภอหรือปลัดอำเภอที่ได้รับมอบหมาย
ในเขตที่ตั้งสถานบริการ	รองประธาน
(3) ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือ
ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด	กรรมการ
(4) ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข	กรรมการ
(5) ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม	กรรมการ
(6) ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง	กรรมการ
(7) ผู้แทนกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ	กรรมการ
(8) ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ

ให้ผู้แทนสำนักงานจังหวัดและสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นเลขานุการ

ประเด็นปัญหาที่สามปัญหาเกี่ยวกับการขออนุญาตจัดตั้งสถานบริการ กรณีถูกเพิกถอนใบอนุญาตซึ่งคำสั่งเป็นที่สุดแล้ว

ควรเพิ่มเติมมาตรา 6 (6) เป็น “ไม่เป็นผู้เคยต้องถูกเพิกถอนใบอนุญาตโดยมีคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามมาตรา 22 หรือไม่เป็นผู้เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตโดยมีคำสั่งถึงที่สุดแล้วไม่เกิน 5 ปี และให้รวมถึงผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดที่มีคำสั่งถึงที่สุด”

ประเด็นปัญหาที่สําคัญเกี่ยวกับการกำหนดโทษแก่เจ้าของผู้ประกอบการ กรณีมีการค้าประเวณี
ควรเพิ่ม มาตรา 26/1 เป็น

“สถานบริการใดดำเนินการอันเกี่ยวกับการค้าประเวณีหรือค้าบริการทางเพศ ต้องระวาง
โทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

แก้ไขเป็น มาตรา 27 เป็น

“ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 12 มาตรา 14 มาตรา 15
มาตรา 16 (1) (2) (3) หรือ (4) มาตรา 16/1 วรรคหนึ่ง หรือกฎกระทรวงตามมาตรา 17 ต้องระวางโทษปรับ
ไม่เกินหนึ่งแสนบาท”

และแก้ไขเป็น มาตรา 28 เป็น

“ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 13 หรือมาตรา 16 (5) หรือ (6) ต้องระวางโทษ
ปรับหนึ่งแสนบาท”

เอกสารอ้างอิง

คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญาภาคความผิด. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2537.

จิตติ ดิงศรัทย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1. กรุงเทพฯ : สำนักอบรมศึกษากฎหมายเนติ
บัณฑิตยสภา. 2536.

นิตยาพร เสมอใจ และมัทนียา สมมิ. พฤติกรรมผู้บริโภค Consumer behavior. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
เอ็กซ์เปอร์เน็ท. 2546.

ณัฐวัฒน์ สุทธิไธสิน. ทฤษฎีความรับผิดชอบทางอาญา. สำนักพิมพ์ : มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช. 2557.

พงษ์ธร สําราน. “รายงานการวิจัย เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการ อาบ อบ
นวด Legal Problems Concerning the Prostitution in Massage Parlour.” การวิจัยมหาวิทยาลัย
หอการค้าไทย. 2549.

พงษ์ธร กุลชล. “กลยุทธ์การพัฒนาธุรกิจของคนตรีคูสติคในสถานบันเทิง: กรณีศึกษาสถานบันเทิงเขต

กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์หลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2560.

ภาณุภูมิ โกทะอินทร์. “หลักความเสมอภาคในระบบกฎหมายไทย.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์.
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2549.

สมยศ เชื้อไทย. “การกระทำทางปกครอง.” วารสารนิติศาสตร์ปีที่ 17. ฉบับที่ 3 (2530).